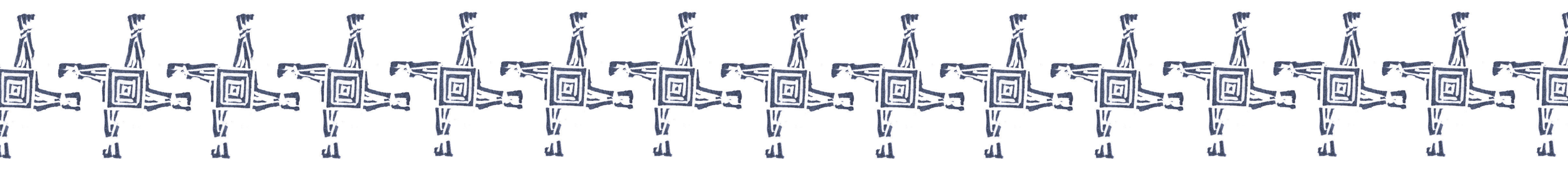
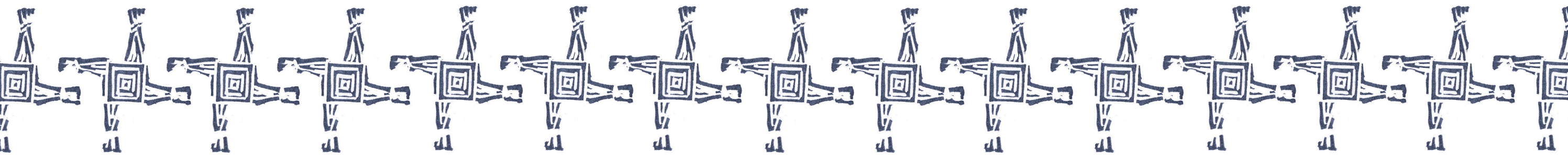
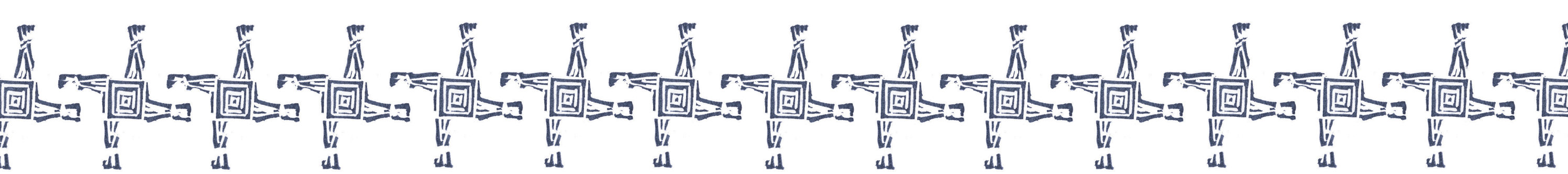

Kouzelná slavnost

Michael Scott

Kouzelná slavnost

Michael Scott

Tichou nocí se na namrzlé cestě ostře rozléhaly zvonivé kroky opozdilého poutníka. Mladík, jemuž mráz zalézal za slabé šaty, si přitáhl límec ke krku a zastrčil ruce do kapes. Noc byla mrazivá a měsíc v úplňku vrhal na cestu stříbrné pruhy a halil mráz do ostrého světla. Mladík se zastavil a vyndal si ze zadní kapsy placatku. Domácí whisky si propálila cestu hrdlem a usídlila se v žaludku jako teplé uhlíky. Příjemné sálání tepla ho zbavilo obav, že cestuje po opuštěné cestě v tak pozdní dobu.

V dálce zaslechl ostré a jasné hlasy, jež se smály a zpívaly za slabého mečení dud a jemných tónů harfy. Mladík se naklonil přes křoví, jež vroubilo cestu, a zadíval se do polí.

Noc byla sice jasná, ale zvuky mohly přicházet z velké dálky. Jeho zvědavost rostla, a tak nedbal mnohých vyprávění venkovského lidu o této západní oblasti, ani varování, aby nikdy nescházel z cesty, a to zvláště za úplňku, a přeskočil plot, aby se přes zmrzlá pole vydal za zvukem.

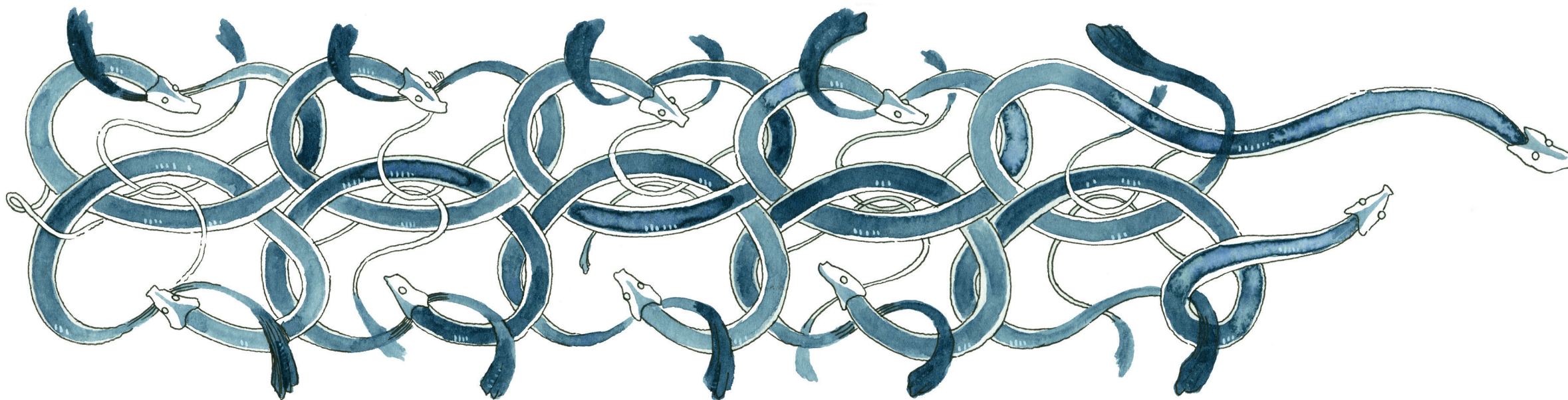
Věděl, že tato pole jsou součástí panství místního statkáře O'Donnella, zlého muže s temnou pověstí a zlověstného vzezření, který prý pozemky zdědil po svém otci a pradědovi.

Mladík zakopl a upadl na ztvrdlou zem. Nahlas zasténal a pak vykřikl. Ze tmy se vynořila ruka, aby mu pomohla na nohy. Přikrčil se a cizince si prohlížel... ale cizinec to nebyl, byla to známá tvář. Zatřásl hlavou, aby zahnal whisky a závrať, jež mu zamlžily smysly. „Vy jste Colum MacMahon,“ pronesl cizinec.

Mladík němě přikývl a pak se mu vyjasnilo. „A vy jste O'Donnell,“ zašeptal a mimoděk se pokřižoval.

„Co děláte na mém pozemku?“

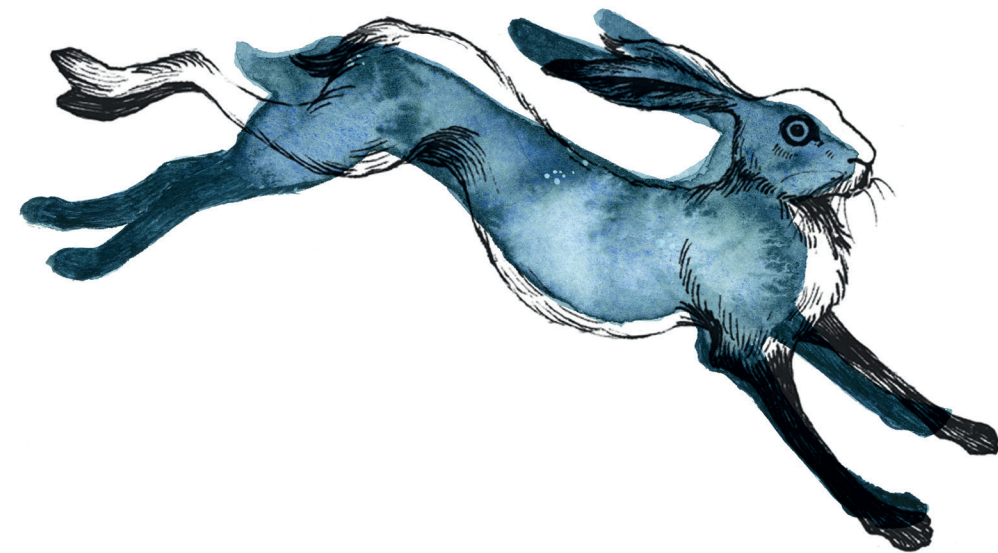

V měsíčním svitu vypadal O'Donnell ve tváři jako smrtka. Mladík si vzpomněl na vyprávění, která o tomto muži kolovala, zvláště na to, že O'Donnell prý prodal svou duši a lidskost za schopnost dorozumět se se starými bohy a duchy, již kdysi žili na zemi. O'Donnell popadl Columa za ruku. Mladík sebou škubl, a kdyby mohl, jistě

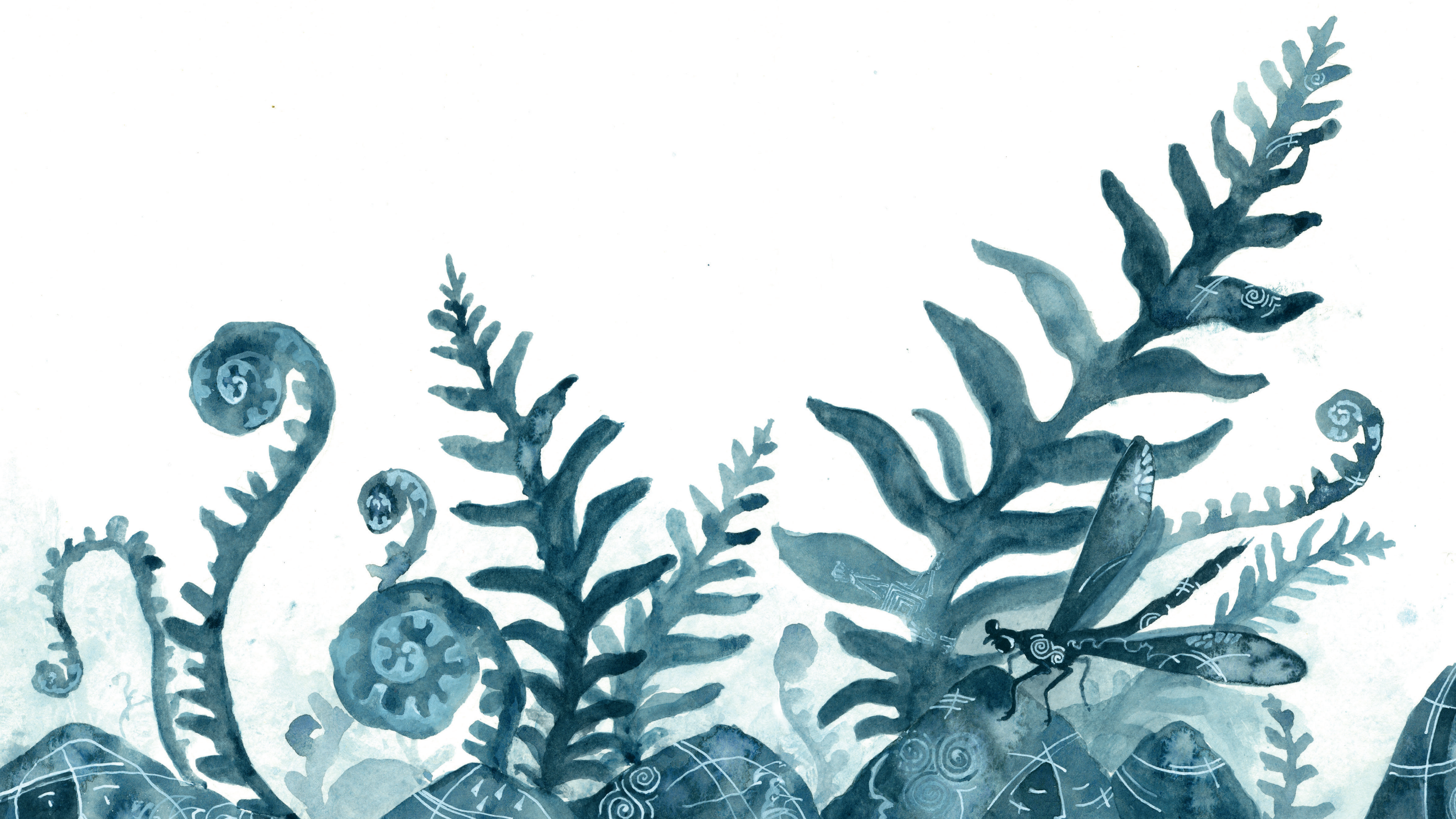
by i ucukl, protože mužova ruka byla ledová více, než by člověk i v takovéhle zimě očekával. Vnitřnosti se mu začaly svíjet jako klubko neposedných hadů a cítil jak se mu kolem hrudi omotává podivný lezavý pocit počínajícího děsu. O'Donnell spěchal přes pole jistým krokem bez jediného zakopnutí a táhl Columa za sebou.

utíkali jako o život. Colum se několikrát pokusil zapříst s temnou postavou před sebou rozhovor, ale jeho slova zůstala viset v chladném vzduchu, aniž se na ně O'Donnell uráčil odpovědět.

Nakonec vystoupali na nízký kopec a shlíželi dolů do sevřeného údolí. Bylo široké asi půl míle a ze tří stran ho chránily stromy a keře. Z levé strany pronikal do údolí stříbrný paprsek a mizel ve tmě. Ačkoli byla v údolí tma, Colum viděl, jak se v něm sem a tam pohybují matné postavy. O'Donnell ukázal dolů.

Colum zpozorněl, ale zvuky zněly stále stejně slabě jako předtím... a kdo byli ti „oni“? Otočil se, ale muž byl ten tam. Zmizel ve tmě stejně rychle, jako se objevil. Mladík se otočil a chtěl odtud co nejrychleji utéct. V tu chvíli za sebou zaslechl zvuky.

V údolí se náhle cosi pohnulo a ze stínu se vynořily dvě postavy. Byly menší než on, oblečené do zvláštních tmavě barevných látek, které odrážely měsíční svit jako olejované hedvábí. Měly protáhlé špičaté rysy a šikmé kočičí oči. Natáhly k němu štíhlé ruce s jemnými půvabnými prsty a dlouhými nehty.

Vzaly mladíka za ruce a táhly ho dolů do údolí. Měl pocit, jako by se procházel pod vodou.

Všechny zvuky ustaly kromě tlumeného tlukotu, jenž připomínal písečný příboj a v němž náhle rozpoznal bušení vlastního srdce. Známé předměty – dokonce i stromy – nabyly bizarních a neskutečných tvarů. Zdálo se, že z kmenů na něj žádostivě hledí drobné tváře a z křovin planou kruté oči.

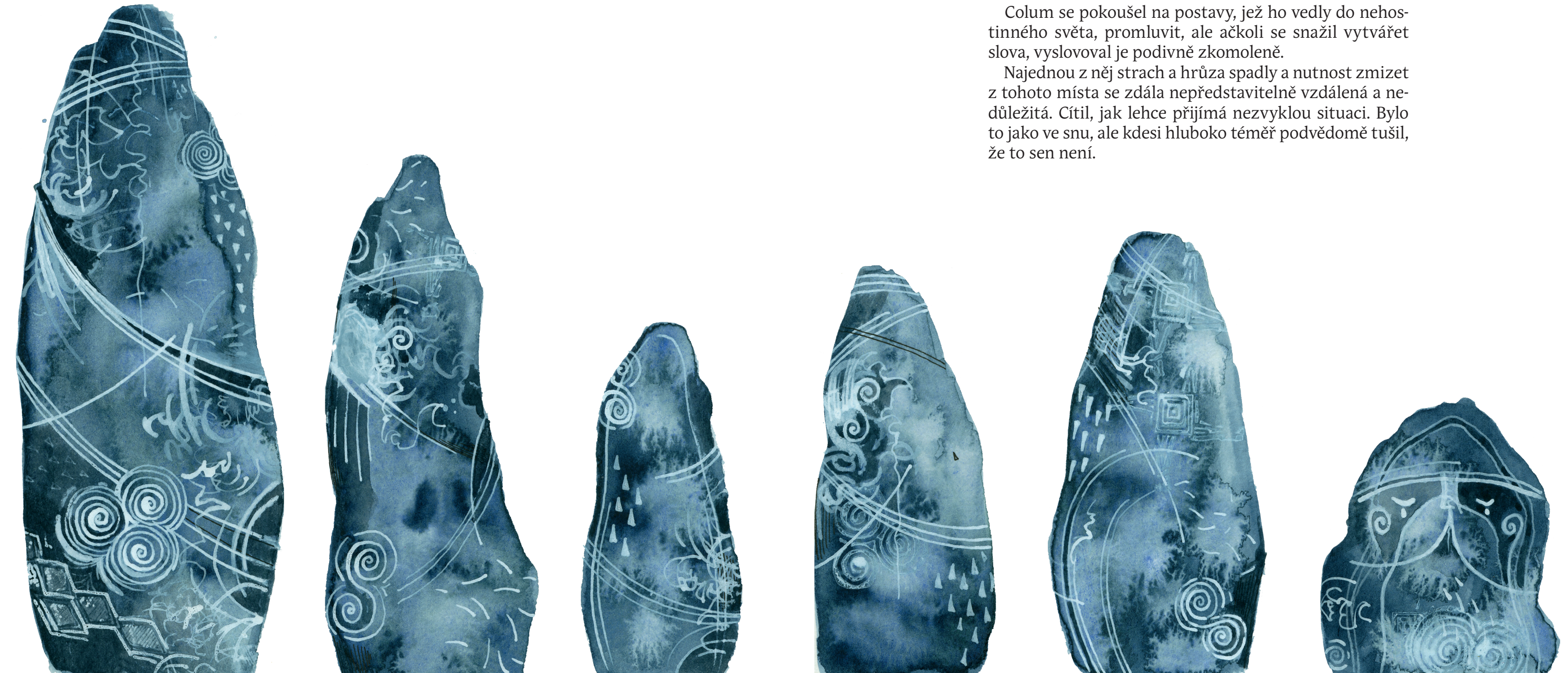

Kouzelný zástup se scházel. Proudil do údolí jako barevný šeptající dav, jako velký roj hmyzu. Z mlhy viděl vystupovat štíhlé psy, kteří ho vedli dál, tu a tam mezi stromy zahlédl záblesk ptačích křídel.

Colum se pokoušel na postavy, jež ho vedly do nehostinného světa, promluvit, ale ačkoli se snažil vytvářet slova, vyslovoval je podivně zkomoleně.

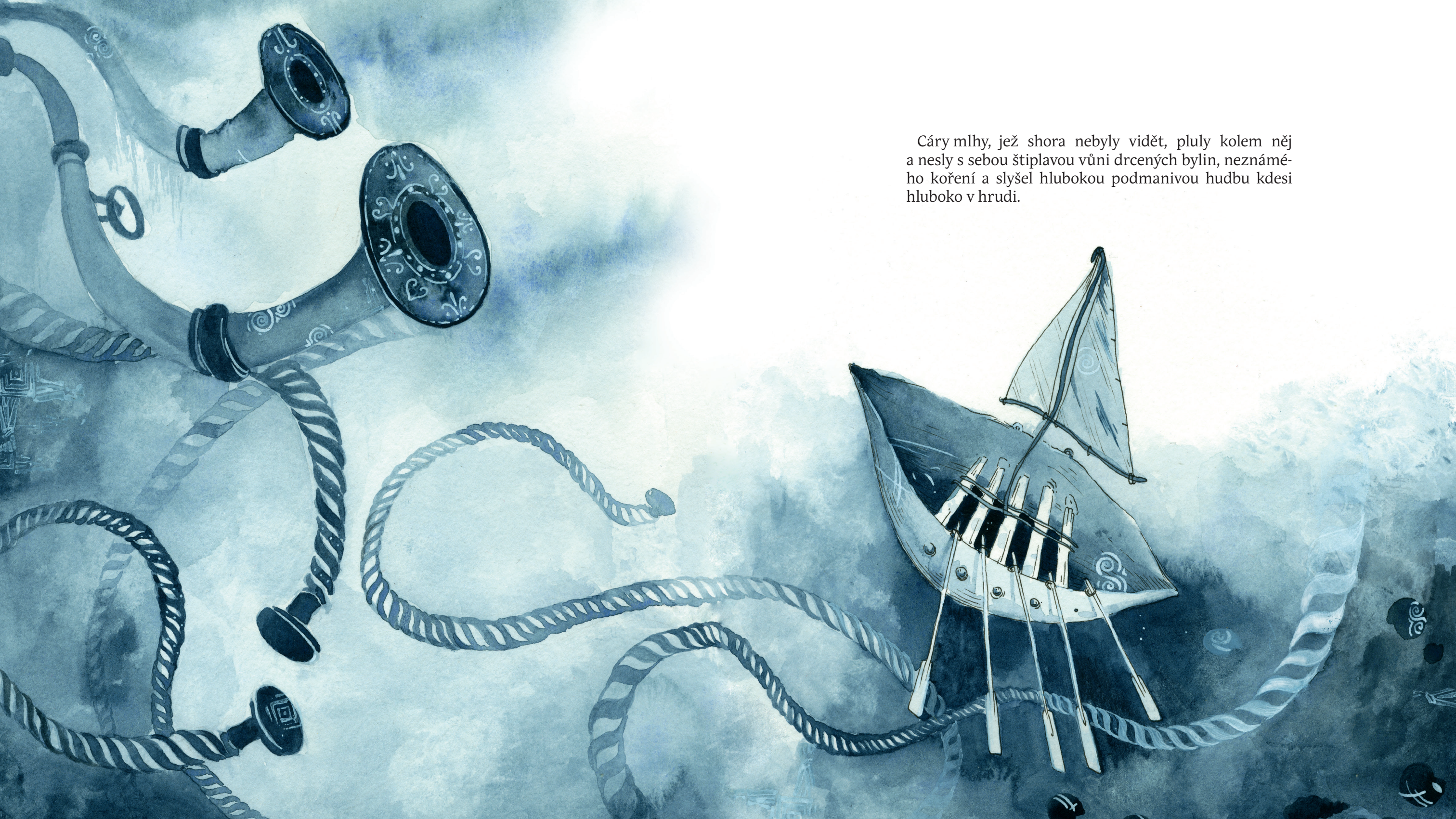
Najednou z něj strach a hrůza spadly a nutnost zmizet z tohoto místa se zdála nepředstavitelně vzdálená a nedůležitá. Cítil, jak lehce přijímá nezvyklou situaci. Bylo to jako ve snu, ale kdesi hluboko téměř podvědomě tušil, že to sen není.

Jak klesali dolů do údolí, mlha houstla – a pak najednou zmizela. Colum se nechápavě a zmateně rozhlížel. Údolí se zdálo být větší, než si původně představoval – táhlo se až k mlhavému obzoru.

Mnozí vypadali stejně jako Columovi průvodci, štíhlí elfové s protáhlými rysy, oblečení do matně lesklých oděvů. A byly tam ještě další bytosti: malé, drsné a pokroucené postavy, jež nevypadaly ani jako lidé, ani jako zvířata, drobná stvoření ne větší než ruka, jež létala na motýlích křídlech; byli tam také malí, zato dokonale stavění mužíci, oblečení do červených, zelených a hnědých šatů.

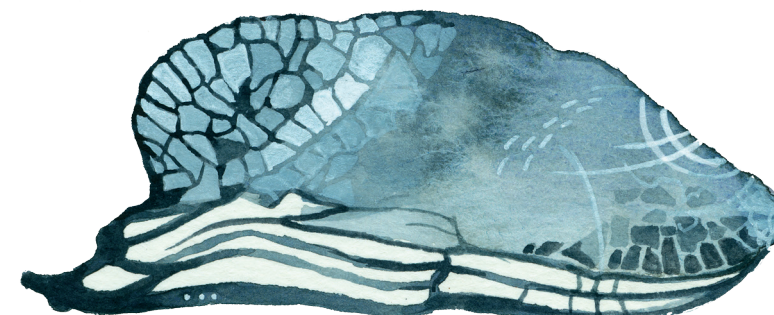

Cáry mlhy, jež shora nebyly vidět, pluly kolem něj a nesly s sebou štiplavou vůni drcených bylin, neznámého koření a slyšel hlubokou podmanivou hudbu kdesi hluboko v hrudi.

Někteří se mladíkovi procházejícímu davem posměšně klaněli, jiní si ho nevšíмали a někteří se na něj útrpně dívali. Když mezi nimi procházel, tiché ševlení hlasů utichalo. Proud postav se rozestupoval a vytvářel mu cestu.

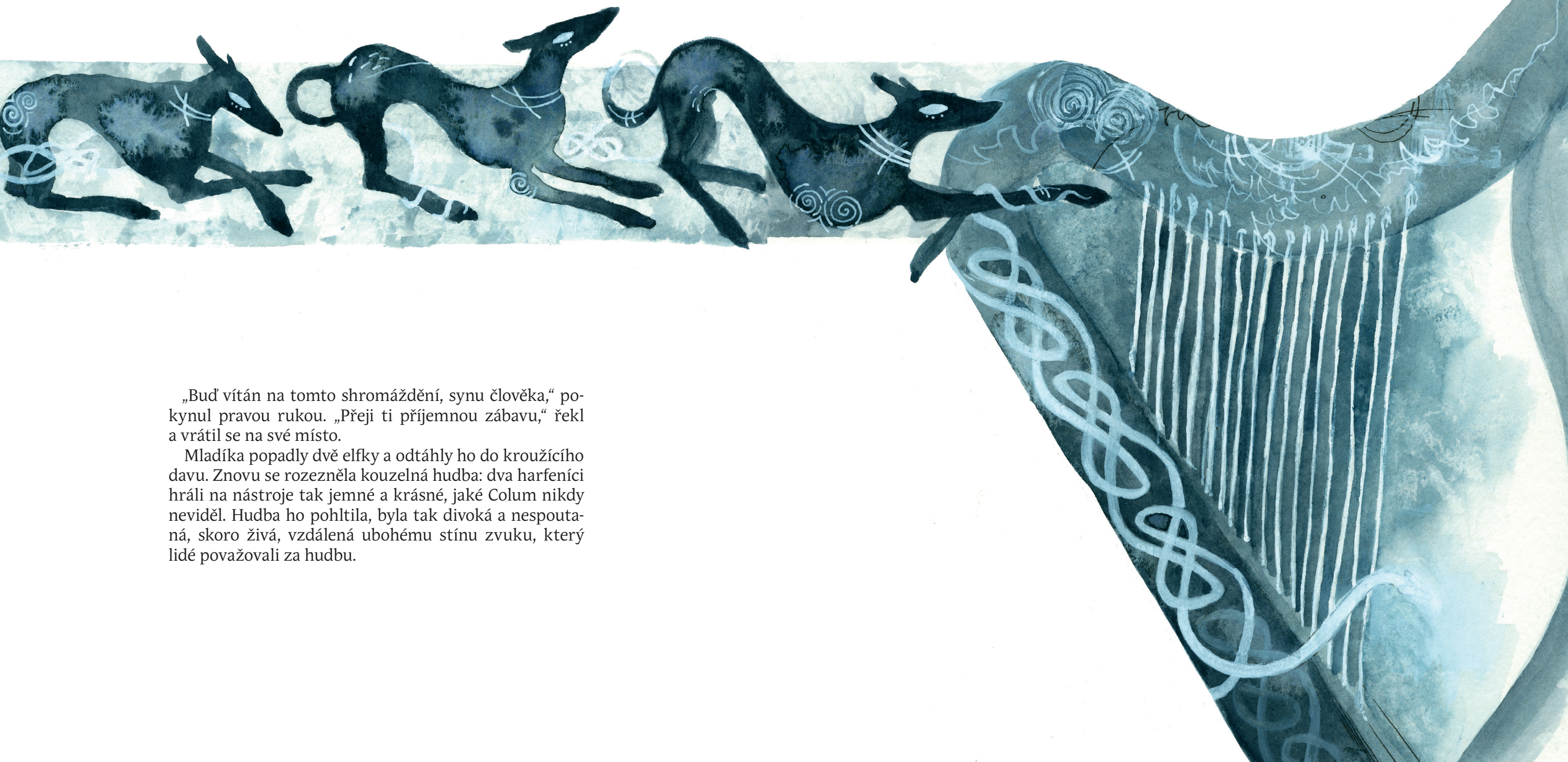
Na konci přímo proti němu seděl na látkou pokrytém pařezu muž s královskou korunou na hlavě, oděný v nádherném panském rouchu.

Colum se před zástupcem elfů zastavil a zadíval se krá-
li do hlubokých bezbarvých očí. Měl pocit, že se v nich
utopí, tak byly bezedné.

Král povstal – byl o hlavu vyšší než mladík – a položil
mu ruku s dlouhými útlými prsty na třesoucí se rameno.
„Jsem Illan, pán Túatha Dé Danann.“

„Buď vítán na tomto shromáždění, synu člověka,“ pokynul pravou rukou. „Přeji ti příjemnou zábavu,“ řekl a vrátil se na své místo.

Mladíka popadly dvě elfky a odtáhly ho do kroužícího davu. Znovu se rozezněla kouzelná hudba: dva harfeníci hráli na nástroje tak jemné a krásné, jaké Colum nikdy neviděl. Hudba ho pohltila, byla tak divoká a nespoutaná, skoro živá, vzdálená ubohému stínu zvuku, který lidé považovali za hudbu.

Kde to jen byl? Slabá ozvěna melodie pronikla až do vzdáleného zákoutí jeho mysli.

Najednou si uvědomil, jak je pro něj nezměrně důležitá a natáhl se pro ni osleplými prsty. Jedna z elfek mu vtiskla do dlaně pohár z ryzího stříbra a pobídla ho k pití. Pozvedl číši ke rtům a opojná vůně mu stoupla do hlavy, ale cosi v něm ho varovalo, aby se nenapil... a ani aby neokusil kouzelné jídlo. Předstíral, že polyká, ale vrátil dívce pohár netknutý. Jídlo odmítal, a když mu někdo nabídl delikatesu, žvýkání jen předstíral. Tančil s mnoha dívkami, točil se kolem dokola v bláznivém víru, až se mu zamotala hlava a sotva popadal dech. Zdálo se, že se ho kouzelné bytosti chtějí dotknout, jakoby na památku nebo pro štěstí, a jedna stará elfka dokonce plakala a líbala mu ruku.

Noc, pokud to noc byla, rychle plynula a úsvit zbarvil východní oblohu jasným světlem.

Lucerničky zhasínaly a kouzelné bytosti se jedna po druhé vytrácely do svého prostoru či času. Jakmile zmizely, zlatý sluncoměsíc vybledl a zapadl, stromy i kameny se přestaly dívat, zvuky a vůně kouzel zmizely a zůstaly jen ty pozemské.

Colum sebou najednou cukl. Díval se na východní oblohu a s radostí i smutkem vítal úsvit, když se kdosi dotkl jeho ramene. Byl to Illan, pán elfů.

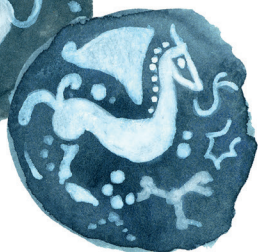
„Podvedl jsi nás, synu člověka.“

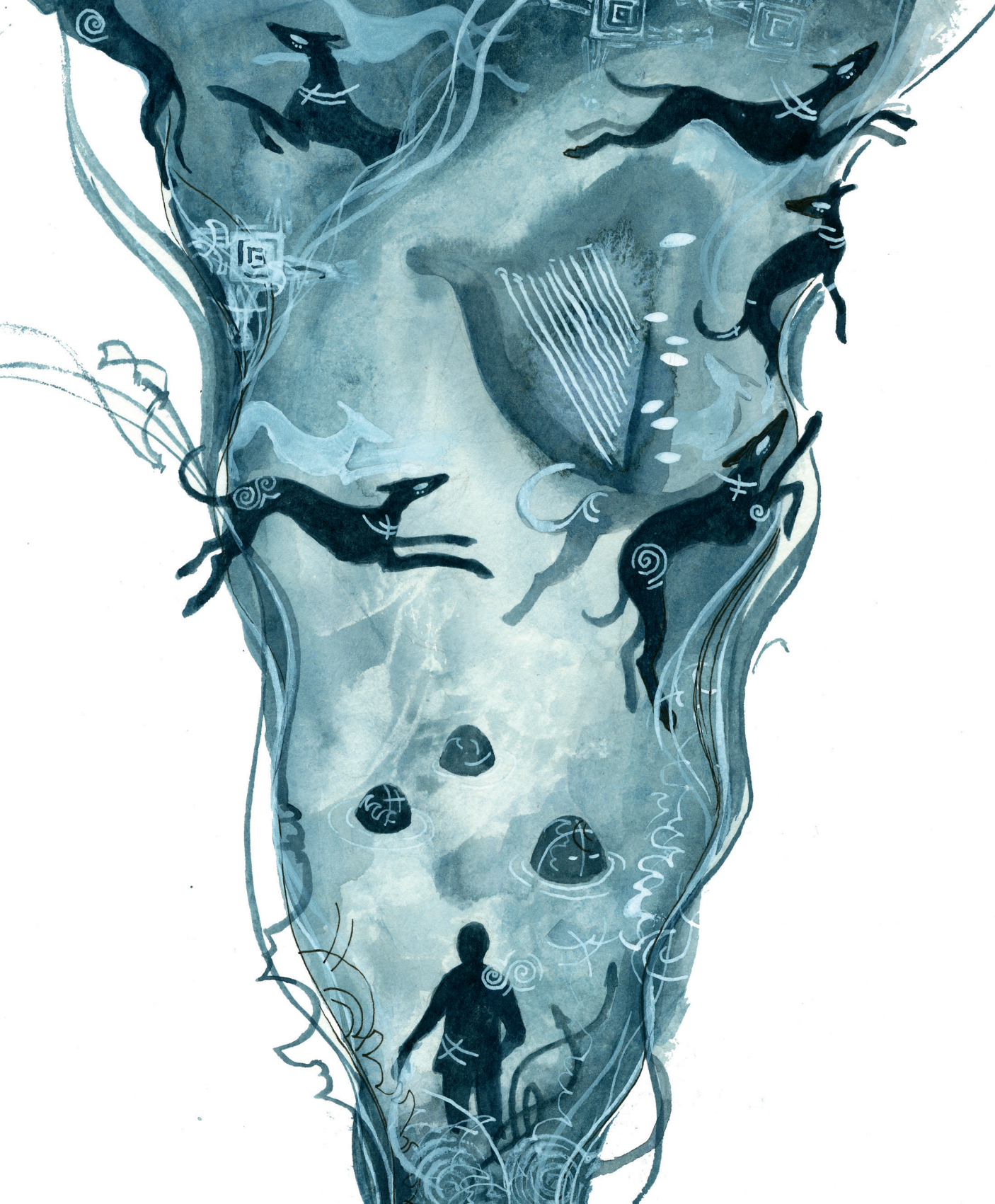
„To nechápu.“

Illan pokynul k východu. „Pomaloučku nastává úsvit, kouzelné bytosti odešly a ty bys měl podle práva odejít s nimi.“ „Ale proč?“ divil se Colum.

„Proč? Protože jsi část poplatku, který nám dává ten, jehož znáš coby statkáře O'Donnella.“

„Duše pokřtěného stoupence nového boha, zvaného Kristus. My na oplátku O'Donnellovi prodloužíme život.“

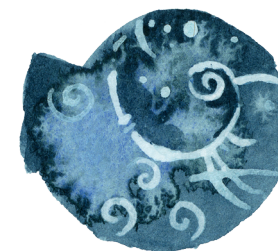

„Jak je starý?“ zeptal se najednou Colum. „Podle toho, jak měříme čas my, čtyři noci – ty jsi měl zaplatit za čtvrtou noc, ale ošálil jsi nás, protože ses nenapil našeho vína a ani jsi neokusil naše jídlo. Proto na tebe nemáme nárok.“

„Čtyři noci není dlouho,“ řekl Colum.

„Čas, jak ho měříme my, se velmi liší od vašeho času. Podívej,“ ukázal k východu. „Vychází slunce, musím jít. Přeji ti vše dobré, i když mi tě je líto. Brzy si budeš přát, abys odešel s námi do Světa stínů, Říše kouzel. Sbohem.“ Illan, elfí pán, se vydal údolím na západ. Zpoza stromu vystoupila matná postava a přidala se k němu. Colum by přísahal, že to byl O'Donnell.

Pak oba zmizeli.

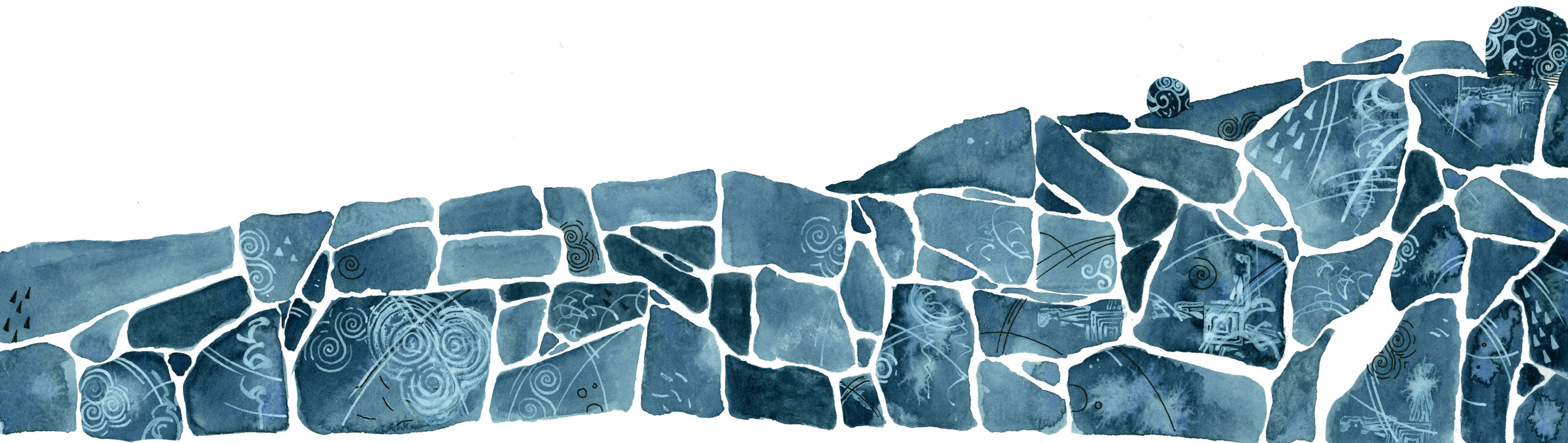

Cesta do vsi byla tak podivná. Nedokázal to popsat. Cesta na něj působila zvláště. Chodíval tudy od dětství, znal každý kámen, prasklinku, každý strom a keř, jež lemovaly klikatou cestu, každou zídku porostlou lišejníkem. Ale teď bylo všechno jiné.

Možná se cesta jen zdála širší, keře a stromy jen o trochu větší a trochu méně udržované, než si pamatoval. Všiml si keřů a stromků, o nichž si byl jist, že tam večer předtím nebyly. Zároveň podél cesty míjel místa, kde si pamatoval, že rostly keře nebo stála zídka. Rozběhl se. Vyšlo slunce a z jeho rosou navlhých šatů začala v horkém letním vzduchu stoupat pára. Horký... letní...

vzduch... Ale v noci byla ještě zima v plném proudu. Se strachem, jenž mu ochromoval mysl, spěchal do vesnice. Všechno na cestě bylo tak známé a zároveň zvláštní.

Tak staré a zároveň tak nové. Hospoda byla téměř stejná až na novou doškovou střechu. Když vstoupil do známé místnosti s nízkým stropem, načichlé výpary z pálenek, zvětralého piva a potu, rozhovor utichl. Colum kývl na pozdrav několika tvářím, které znal – nebo aspoň si myslel, že je zná–ale ty vypadaly zmateně a jen na pozdrav udiveně odpovídaly.

Místní přestali cizince zkoumat a obrátili pozornost zpátky ke starci v koutě u ohně.

„A z tohoto místa ho můj otec – dej mu, Pane, lehké odpočinutí – viděl naposled. Vyšel ven po několika džbánkách, vždyť byla noc a třesková zima, až kameny pukaly, a vydal se po cestě přímo domů.“

Vypravěč se odmlčel a trochu se napil.

„Domů však nikdy nedošel. Samozřejmě, že ho všude hledali, ale byl pryč a nedalo se nic dělat. Jen,“ stařec se dramaticky odmlčel, „přímo nad údolíčkem na O'Donnellově panství našli útržek látky z jeho kabátu. Unesly ho kouzelné bytosti.“

„A kdo to byl a kdy se to stalo?“ zeptal se do ticha Colum.

„Byl to místní mladík, Colum MacMahon, a uplynulo již sto let, kdy odešel s kouzelným zástupem!“

Jako bakalářskou práci vytvořila
Eliška Rýdlová

Vedoucí práce ak. mal. Renáta Fučíková

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Ateliér mediální a didaktické ilustrace
2020

Tisk Indigoprint s.ro. Praha

